

Prekentekest: Matt 7,15-20

Jesus sa: Vokt dere for de falske profeter! De kommer til dere i saueham, men innvendig er de glupske ulver. På fruktene skal dere kjenne dem. Høster en kanskje druer av tornebusker eller fiken av tistler? Et godt tre bærer god frukt, et dårlig tre bærer dårlig frukt. Et godt tre kan ikke gi dårlig frukt, og et dårlig tre kan ikke gi god frukt. Hvert tre som ikke bærer god frukt, blir hogd ned og kastet på ilden. Derfor skal dere kjenne dem på fruktene.

Slik lyder herrens ord.

Det jeg nå skal fortelle hendte lang tid tilbake, men som dere vil forstå har også du og jeg en plass i fortellingen. Vi hørte i prekentekesten om falske profeter som er som ulver i fåreklær, og om trær med ulik frukt. Den gang da verden var ung og ny, var det to trær som skilte seg ut fra alle de andre trærne i verden. De stod midt i Edens hage. Det var to vakre, iøynefallende frukttrær. Det ene het livets tre og det andre het kunnskapens tre. Livets tre hørte med til de trærne menneskene kunne spise av. Frukten og virkningen av den gjorde så godt for disse to første verdensborgerne at aldring og død var som fremmedord i dere språk.

Det andre treet, kunnskapens tre, stod for en annen og fremmed retning. Dette treet skulle ikke røres. Det var det eneste forbudet de hadde fått. Det var forresten i forbindelse med kunnskapens tre at ordet "død" ble brukt for aller første gang. Treet gav den som spiste av det kunnskap om godt og ondt, og frukten hadde døden som virkning. Så langt var alt bare godt, og ondt visste ingen hva var i hele den lille verden hvor dyr og mennesker og Gud levde i harmoni med hverandre og den øvrige naturen.

Men en fremmed kom inn og gav stemme til slangen i kunnskapens tre. Listig som den var, snodde den seg rundt grenene og sådde ord. Det var ord som skapte mistillit til Guds ord, for slik virker falske profeter, og slangen var den første i denne rekken som sådde tvil om det Gud hadde sagt var rett og godt.

Adam og Eva hadde mer enn de kunne drømme om, de hadde frihet til alt i Eden, og naturen gav dem rikelig til liv og glede. Det lille forbudet med kunnskapens tre betydde slett ingenting i det store og hele. Men etter slangens ord, var det som fokus ble endret og alt dreide seg om dette ene lille forbudet. Ubemerkelig vrenget slangen Guds ord om at de kunne spise av alle trær, unntatt ..., til "har Gud virkelig sagt at dere ikke skal spise av noe tre i hagen?" Gud fremstod med ett som urimelig og gledesløs. Den forbudte frukten ble så nydelig å se på, og skal tro hvordan den smaker?

Falske profeter får mennesker til å glemme hvorfor Gud har satt en grense, at det har med omsorg å gjøre, at det er best for mennesket å følge Guds forskrifter. "Dere kommer slett ikke til å dø," sa slangen, den

falske profeten, og lovpriste viktigheten av å kjenne både godt og ondt, for disse som bare kjente det gode fra før. Og ondskapens frukt lot ikke vente på seg. Gud ble en fremmed, deres førstefødte sønn ble en morder, og krig og elendighet har fulgt i menneskehetens spor like til denne dag.

På én-to-tre mistet menneskeheten tilgangen til livets tre, og vår planet var ikke lenger det Paradis Gud hadde tenkt den til. Torner og tistler og mygg, tørke, frost og død, det ble et slit for føden. I stunder de kjente på gleden og kjærligheten seg imellom, kunne menneskene kjenne lengselen etter Gud, mest som en tomhet, noe som manglet for å gjøre livet helt og godt. Det ble til en drøm, en drøm som alle kom til å drømme, sterkere og mer intens, en søken etter Gud, og de lette i hele Guds skaperverk og fant mye der de mente å kunne tilbe, stukk og stein og gudebilder som fylte deres tomhet for en tid.

Men den virkelige Gud vet om våre drømmer og alle våre lengsler. Himmelen og jordens skaper har også sin egen drøm. Den har han delt med menneskene. Guds drøm fra tidenes morgen var å gi oss livets herlige tre med kjærlighetens nyskapende frukt. Derfor sendte himmelens Gud sin elskede Sønn til den jorden som en gang var hans Paradis. Men menneskene hadde stadig munnen full av frukten fra kunnskapens tre. De kunne ikke se hva som var sant og hva som var løgn, hva som var Guds ord og hva som var de falske profeters tale. De trodde det var løgn at Gud elsket oss så høyt at han sendte sin enbårne Sønn. Derfor spikret de Jesus opp på et kors av døde planker og reiste det på Golgataklippen til skrekk og advarsel for alle som skulle mene at Gud fra himmelen sendte sin Sønn av kjærlighet til oss.

De innså ikke at de selv hadde lyttet til den falskes stemme, og at det døde treet med Jesus på nå i virkeligheten var et livets tre med frukt for evigheten. Jesus på korset ble det treet som siden den gang har båret frukt som gir den som spiser det liv som aldri dør. Spiser man av livets tre, har man liv i Gud. Spiser man ikke av livets tre, så eier man ikke det evige livet.

Bibelen bruker et enda sterkere uttrykk enn å spise og drikke når det står skrevet at vi kristne, av opprinnelig hedensk avstamning, mot naturens orden er podet inn på det gode treet som er Jesus og har del i sevjen fra roten. (Rom 11,17-24). Så nær er forbindelsen og så avhengig er vi av Jesus. Som små, levende kvister blir vi podet inn på livets tre i dåpen. Så skal vi siden leve av sevjen fra stammen og bære kjærlighetens frukt. Jesus sier om seg selv: "Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg og jeg i ham, han bærer mye frukt, men uten meg kan dere intet gjøre." Joh 15,5.

Dåpen og livet i Kristus er én pakke. Mottar vi dåpen, skal vi også leve det nye livet. Ingen lar et barn bli født for siden å sultefôre barnet. Det finnes dem som sulter seg selv til døde, men de aller fleste vet å ta til seg rikelig

av mat og drikke. Slik må det også være med livet i dåpen. Jesus ropte til sine tilhørere: "Den som tørster, la ham komme til meg og drikke! Den som tror på meg, fra hans indre skal det, som Skriften har sagt, renne strømmer av levende vann." Joh 7,37-38.

I dag er ringen sluttet. Vi er tilbake der hvor både kunnskapens tre og livets tre, begge er tilgjengelig i vår verden. Forskjellen er at nå har alle smakt på den dødelige frukten som en arv vi bærer i oss fra vår forfedre. Syndens lønn er døden. Eneste alternativet er Jesus.

Også i dag snor slangen seg listig rundt i kunnskapens tre. Til manges overraskelse bukter han seg like inn der Guds ord læres og forkynnes, like inn til kirkens midte. Men allerede apostlene advarte mot at dette kom til å skje. (Apost 20,30). På fruktene skal vi kjenne treet. Frukten fra Jesus er disipler som i tillit til Guds ord følger kjærlighetens vei. Alternativt stirrer mange seg også i dag blinde på det som Guds ord forbyr.

Vet du om frukt i ditt liv som ikke er fra Gud? Jesu død var en soningsdød. Den alene er grunnlaget for at du kan forsones med Gud. Gud kan tilgi den som ber ham om det for Jesu død og oppstandelses skyld. Da kan også kraften og sevjen fra stammen på nytt skape kjærlighetens frukt i ditt liv, og da har også denne fortellingen en lykkelig fortsettelse:

Ved tidens ende har Jesus lovet et nyskapt Paradis. Der nevnes verken falske profeter eller kunnskapens tre som vi så rikelig er forsynt med her. For Jesus sier: "Den som seirer, ham vil jeg la spise av livets tre, som er i Guds paradis." Åp 2,7.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.